

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-206(34)/09/10/BZ

Warszawa, dnia 26 maja 2010 r.

DECYZJA NR DNR-1/29/2010

Na podstawie art. 67a § 1 pkt 1 w związku z art. 2 § 2 i 207 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm), w związku z wnioskiem przedsiębiorcy NONNA & SONS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Tychach, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów postanawia odmówić rozłożenia kary pieniężnej na raty, nałożonej decyzją nr DNR-1/6/2010 z dnia 5 lutego 2010 r., która została utrzymana w mocy decyzją nr DNR-1/17/2010 r. z dnia 30 marca 2010 r.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 5 maja 2010 r. przedsiębiorca NONNA & SONS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Tychach, zwany dalej „stroną postępowania”, złożył wniosek o rozłożenie kary pieniężnej, nałożonej na niego decyzją nr DNR-1/6/2010 z dnia 5 lutego 2010 r., na 10 miesięcznych rat. W uzasadnieniu tego wniosku strona postępowania podniosła, iż znajduje się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, spowodowanej głównie wyraźnym spadkiem obrotów i wzrostem zobowiązań. Ponadto strona postępowania podkreśliła, iż w bieżącym roku obrotowym osiągnie kilkumilionową stratę, co negatywnie wpłynie na poziom jej płynności finansowej. Dodatkowo, zdaniem strony postępowania, konieczność spłat wcześniej zaciągniętych zobowiązań kredytowych uniemożliwi jednorazową zapłatę nałożonej przez Prezesa UOKiK kary pieniężnej. Na potwierdzenie bardzo ciężkiej sytuacji finansowej, strona postępowania przekazała sprawozdanie finansowe za bieżący rok obrotowy, tj. za okres 01.07.2009 r. – 31.03.2010 r.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Decyzją nr DNR-1/6/2010 z dnia 5 lutego 2010 r., wydaną na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2) ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nałożył na przedsiębiorcę NONNA & SONS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Tychach, karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

Zgodnie z art. 2 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.), zwanej dalej „ordynacją podatkową”, jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III tej ustawy stosuje się również do opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne, niż wymienione w § 1 pkt 1 tego przepisu organy, tzn. organy podatkowe. W myśl art. 3 pkt 8 ordynacji podatkowej, przez niepodatkowe należności budżetowe należy rozumieć niebędące podatkami i opłatami należności stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostek samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych.

Stosownie do art. 67a § 1 ordynacji podatkowej, organ może - na wniosek podatnika - odroczyć termin płatności podatku (w tym przypadku kary), rozłożyć zapłatę na raty, odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej lub umorzyć w całości lub części zaległość podatkową. Zgodnie z przytoczonym przepisem skorzystanie przez organ z w/w możliwości jest uzasadnione w przypadku wystąpienia ważnego interesu podatnika lub interesu społecznego. Strona postępowania w piśmie z dnia 5 maja 2010 r. wskazała, iż podstawą wystąpienia z wnioskiem o rozłożenie kary na raty jest jej trudna sytuacja finansowa, spowodowana spadkiem obrotów i wzrostem zobowiązań, czyli ważny interes podatnika. Pojęcie ważnego interesu podatnika nie posiada definicji ustawowej, a zastosowane określenie ma charakter ogólny. W związku z powyższym, bardziej szczegółowej definicji należy poszukiwać w orzecznictwie sądowym: „ważnego interesu” podatnika nie można utożsamiać z jego subiektywnym odczuciem, przekonaniem o potrzebie skorzystania z ulgi, w tym spowodowanym dolegliwością płacenia podatków” (I SA/Kr 696/09), „ważny interes podatnika zachodzi w sytuacji, gdy z powodu nadzwyczajnych przypadków losowych nie jest on w stanie uregulować zaległości podatkowych” (I SA/Ol 104/09). Przywołane orzeczenia pozwalają szczegółowo określić, co składa się na pojęcie ważnego interesu podatnika. Zgodnie z orzeczeniem NSA z dnia 27 czerwca 2000 r. „w sprawach stosowania ulg podatkowych przedmiotem oceny organów podatkowych musi być stan faktyczny, w tym głównie sytuacja finansowa, rodzinna i życiowa podatnika istniejąca w

dacie rozstrzygnięcia sprawy" (I SA/Ka 1821/98), jednakże z uwagi na fakt, iż Prezes UOKiK zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz Nr 20, poz. 106) jest organem sprawującym nadzór nad ogólnym bezpieczeństwem produktów i nie został wyposażony w narzędzia umożliwiające ustalenie sytuacji finansowej strony postępowania, musi przy ustalaniu ważnego interesu podatnika polegać na materiałach przekazanych przez stronę. W związku z powyższym, to na stronie postępowania w sprawie rozłożenia kary pieniężnej na raty ciąży obowiązek uprawdopodobnienia wystąpienia przesłanek zastosowania ulgi podatkowej. Wskazanie przez stronę postępowania okoliczności wpływających negatywnie na poziom jej płynności finansowej, tj. wyraźnego spadku obrotów, wzrostu zaciągniętych zobowiązań oraz osiągnięcia w bieżącym roku obrotowym kilkumilionowej straty - jako przemawiających za rozłożeniem kary pieniężnej na raty - nie może być uznane za ważny interes podatnika, gdyż zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 18 kwietnia 2003 r. „niepowodzenie finansowe działalności gospodarczej nie może skutkować obowiązkiem rozłożenia zaległości podatkowej na raty (wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2003 r. III SA 2040/01). Również konieczność spłaty wcześniej zaciągniętych zobowiązań kredytowych nie może być uznana za okoliczność przemawiającą za rozłożeniem kary na raty, gdyż „rozłożenie zaległego podatku na raty jest szczególnego rodzaju ulgą podatkową stanowiącą odstępstwo od zasady równości opodatkowania, a zatem jej stosowanie może mieć miejsce w okolicznościach faktycznych nadzwyczajnych, z reguły od podatnika niezależnych.” (wyrok NSA z dnia 22 listopada 2000 r. SA/Sz 1295/99). Spłata wcześniej zaciągniętych zobowiązań kredytowych, spadek obrotów, a w konsekwencji zmniejszenie płynności finansowej przedsiębiorcy są ze swojej natury normalnymi kosztami wynikającymi z uczestnictwa w obrocie gospodarczym i pozbawione są cech nadzwyczajności.

Ponadto, na podstawie wyroku NSA z dnia 21 marca 2001 r., „przesłanka "ważnego interesu podatnika" wymaga ustalenia sytuacji majątkowej podatnika, skutków ekonomicznych, jakie wystąpią w wyniku realizacji zobowiązania dla niego i jego rodziny. Jednakże podkreślić trzeba, iż organ podatkowy musi mieć na uwadze i to, że między innymi względy społeczne wymagają również, żeby zobowiązanie podatkowe było realizowane, a podatnik po prostu nie był z nich zwalniany" (I SA/Ka 577/00, niepubl.). Zgodnie z przywołanym orzeczeniem, Prezes UOKiK w trakcie postępowania w sprawie rozłożenia kary pieniężnej na raty musi uwzględnić nie tylko interes strony postępowania, ale także charakter, jaki ma kara wymierzona w trakcie postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa kwestionowanego produktu, tj. zestawu upominkowego z metalu – dekoracja 45-1779.

Głównym celem kary pieniężnej, nałożonej na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, było w tym przypadku poniesienie dolegliwości przez stronę postępowania za narażenie konsumentów na ryzyko utraty życia lub zdrowia wskutek wprowadzenia na rynek produktu niespełniającego ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Nałożenie kary pieniężnej na stronę postępowania było szczególnie zasadne, bowiem ponownie wprowadziła ona na rynek produkt niebezpieczny, mimo świadomości istnienia zakazu w tym zakresie, narażając konsumentów na niebezpieczeństwo wywołania pożaru, a w konsekwencji spowodowanie obrażeń ciała, a nawet śmierci. Ponadto, podążając za linią orzecznictwa, kara oprócz wymiaru represyjnego dla konkretnego przedsiębiorcy, ma także spełniać funkcje prewencyjne i odnosić skutek względem innych przedsiębiorców.

Biorąc pod uwagę powyższe, rozłożenie nałożonej kary pieniężnej na raty należy uznać za nieuzasadnione. W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Na podstawie art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, od niniejszej decyzji stronie nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Otrzymuje:

NONNA & SONS sp. z o.o.
Ul. Fabryczna 5
43-100 Tychy